

II.

France Svetličič.

Kupec.

Stojé na morskem bregu v dan iz dneva
 Prihoda barke kupec pričakuje,
 Dobičke lepe v duhu ogleduje,
 In svitile zlate ves vesel prešteva.

Da pride zdaj pa zdaj, se mu dozdeva;
 Ko jo ugleda, nič več ne žaluje,
 Da blago svoje na-njo naložuje,
 Ki vedno lačno morje pod njo zeva.

Al glej! na hipec privršé vetrovi,
 Se zvijajo po tammem zraku strele,
 In v težko barko butajo valovi.

Njih butanje razruši jo na dele,
 Ko jenja, vidijo se le tramovi,
 Zaklade pa so globočine vzele.

Smrt.

Kot pisana cvetica z bilko velo
 Pod britko koso senoseka padé,
 Kosí nemila smrt sred starih mlade
 Gredoč iz hiše žalostne v veselo.

Po vsih steguje svojo roko belo,
 Ne zmeni se, ponujaj jej zaklade,
 Al toži, da prišla je iznenade,
 Ž njo moraš iti v tiho tje deželo,

Kjer zraven moža sivega spi dete,
 Deklè, lepote cvet, tik suhé žene,
 Berač bogatemu se ne umakne;

Kjer straži mati zemlja rev otete,
 In v njeno hladno krilo položene,
 Da se spijočih nihé ne dotakne.

Lenuhu.

Lenuha, ko toži: Ni jesti, ne piti;
 Težko brez kurjave bo zimo prebiti!
 Poprašaj: Prijatelj! povej mi ročno:
 Kje žetev je bila, kjer setve ni blo?

Trmastemu.

Kdor umnih svete zaničuje,
 Naj lastna skušnja ga uči,
 Da se, če trna si ne 'zruje,
 Gotovo peta mu gnoji.

O n é m u.

Praviš, da pijem preveč, ko lotim se pesme kovati;
Ali pomisli, da voz škriplje namazan če ni.

Grobní napis.

Kar mi zemlja posodila,
Tudi zemlja vzela je,
Kar pa vzela, bo vrnila,
Sodni dan, zanesem se.

Slovensk junak.

Z gor samotnih v mesto živo stopim vendar enkrat spet,
Kraji mlada leta znani se mi zdijo vse drug svet,
In ljudje, ki mimo mene gibčnih nog se gnjetejo,
So mi čisto ptuji, ni ga da bi mi podal roko.

V sé zamišljen se sprehajam med zidovjem semtrtje,
Kar me glasi vbranih zvonov iz zamišljenja zbude,
Plašen prašam, kaj pomeni petje njih in vabljenje,
Ino množica, ki urno v stolno vežo božjo vre?

Hvalo dat, izvem, da teče Večnemu za zmage dár,
Ki jo je imel v borenji naših bojnih čed glavár,
Hvalo dat, da noga vražja zemlje naše ne mandrá
In svobode njene znajuja v čestnem blatu ne teptá.

Bog in dom, imeni sveti, tudi jez za vaj' gorim,
Mislim si, in ročno v drugo božjo vežico letim,
V njej poklekнем ino hvalim vojsk Vladárja presrčnó,
Da z vrata nam snel je jarem, ki nas žulil je hudó.

Srce ohlajeno da mi zopet vzdigniti oči,
Kar se mi na ploši v steni grb junaka zasveti,
Ki je bil deželí bramba, veri steber čist močan,
In sedaj počiva v raki redko kje imenovan.

Redko kje? besedi grenki! toda tebi nikdar ne,
V družbi cenjenih junakov svojih zmag raduješ se,
Al ti svet prepeva slavo, al zabljívši te molčí,
Ti v zavida prostem srcu radovanja ne kalí.

Miren kažeš jim planjave, kjer si vodil svoje v boj,
In iz boja, pokončavši tebi smrt protečí roj;
Da pa bojev teh nobeden ni brez znoja bil končan,
Priča vsemu svetu tvojih šestkrat osem dve manj ran.

Da Slovenec hrani vero v Sina, rešnjega Boga,
Ki z Očetom ino Duhom svetim je Gospod sveta,
In pohotnemu preroku v čast ne brije si glavé,
Po pravici tudi tvoji krepki roki hvala gré.

Kdo pa neki bil junak je, ki ga pesen ta slaví,
In pozabljena oteti iz hvaležnosti želi?
Ta junak — branitelj Kolpe, Turkov vedni strah in bič,
In ponos dežele naše, je bil — Jurij Lenkovič.